

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 24 de juliol del 2018.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- El Sr. E.B.R. va presentar demanda laboral contra la societat A, SA per escrit de data del registre 18-05-2017, demanant que se la condemnés a satisfer-li l'import total de 47.238,48.-euros en concepte d'indemnització per desistiment justificat i en concepte d'havers laborals impagats, a cotitzar prop de la CASS així com a regularitzar les cotitzacions dels darrers 5 anys, més els interessos legals i les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador

II.- La representació processal de la societat A, SA, es va oposar totalment a la demanda sol·licitant la seva absolució amb imposició a l'agent de les costes judicials, tot i formulant una demanda reconvençional sol·licitant la condemna de l'agent a pagar-li l'import de 1.759,68.-euros en concepte de preavís, sempre amb imposició de les costes a la contrapart.

L'agent va demanar la desestimació íntegra d'aquesta demanda reconvençional.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 03-04-2018, decidint:

"PRIMER.- Estimar la demanda formulada en data 18 de maig del 2017 per part del Sr. E.B.R. contra la societat A, S.A. i declarar el caràcter justificat del desistiment laboral presentat per l'agent.

SEGON.- Condemnar a la societat defenent a satisfer al Sr. E.B.R. 47.238,48€ bruts, quantitat a incrementar amb els interessos legals meritats a comptar de la data de contesta a la demanda presentada i per tant a partir del 17 de juny del 2017. La quantitat bruta resultant haurà de ser declarada i cotitzada prop de CASS.

TERCER.- Condemnar en costes a la defenent, incloses les derivades d'advocat i procurador."

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la societat A, SA, demanant la seva revocació, dictant-se una nova desestimant totes les pretensions de l'adversa però estimant la demanda reconvençional, amb imposició de totes les costes d'ambdues instàncies .

La representació processal del Sr. E.B.R. demana la desestimació del recurs i la confirmació de la Sentència en tots els seus extrems, amb imposició de les costes judicials de l'apel·lació a la part apel·lant.

Altrament, demana igualment que es condemni expressament a A SA a declarar i cotitzar les cotitzacions pendents de l'import de 800.-euros dels darrers 5 anys abans de la interposició de la demanda.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Ha quedat acreditat en les actuacions que, des del mes de juliol del 2008, el Sr. E.B.R. treballava en qualitat de perit de vehicles per la companyia defenent sense que en cap moment les parts formalitzin per escrit la relació laboral i els acords pactats.

És pacífic que es va acordar inicialment un salari mensual de 1.789.-euros i que a partir de novembre del 2009, la companyia li pagava a més l'import mensual de 800.-euros.

Per cartes del 29-09-2016 i del 30-11-2016, l'empleat es va queixar que des del mes de juliol no se li havien pagat els "complements variables" i que no havia obtingut cap resposta a les seves peticions d'aclariment, requerint a l'empresa de complir amb les seves obligacions.

Per carta del 16-02-2017, l'advocat del Sr. E.B.R. va proposar a l'empresa una reunió en relació als invocats incompliments per part seva de les obligacions essencials del contracte de treball.

No consta cap contesta a aquestes missives sinó és la carta del 31-03-2017 mitjançant la qual A, SA va practicar el comiat no causal del Sr. E.B.R. amb efecte al 29-06-2017.

Per carta del 18-04-2017, aquest darrer va presentar el seu desistiment justificat exposant :

" Per la present carta els comunico que, a l'empara d'allò que disposa l'article 97.1, paràgrafs c), d) i e) de la Llei 35/2008, del 18 de desembre, del Codi de relacions laborals, he decidit desistir unilateralment i sense preavís del contracte de treball que m'unia amb vostès pels motius que exposo tot seguit:

A comptar del mes de juliol del 2016 m'han deixat de pagar el salari variable o retribució complementària que teníem acordada, i que venia percebent, en concepte de comissions per la peritació dels vehicles relacionats amb representacions de companyies diferents a A. En l'actualitat em deuen en concepte de comissions de representacions la suma aproximada de 4.551,92 euros.

Els he requerit per escrit (cartes de dates 29.09.2016, 30.11.2016 i 16.02.2017) de pagament de dites comissions, advertint-los que estaven incomplint les obligacions essencials del meu contracte de treball.

La resposta a les meves reivindicacions salarials ha estat la carta que em van lliurar en data 31 de març del 2017 on vostès em van comunicar el meu comiat no causal, donant-me el preavís legal fins el 29 de juny del 2017.

Amb la intenció de solventar l'afer per la via amistosa, vaig acordar amb vostès que treballaria durant el termini de preavís i que durant aquest termini vostès em pagarien allò que em devien, però també en el termini de preavís l'empresa ha continuat incomplint les seves obligacions essencials del contracte de treball: el mes d'abril han continuat sense pagar-me les comissions per la valoració dels vehicles dels mesos anteriors i, han incomplert greument el contracte perquè el mes d'abril ha deixat de pagar-me 800 euros mensuals del meu salari del mes de març, import que he vingut cobrant mensualment des del novembre del 2009.

A més, acabo de constatar que l'empresa ha falsejat les declaracions a la Caixa Andorrana de Seguretat Social: Les comissions que em van pagar el mes d'abril del 2016, corresponents a peritacions efectuades els mesos de gener i març del 2016, em foren cotitzades a la Caixa Andorrana de Seguretat Social el mes de setembre del 2016; les comissions que em van pagar el mes de juny del 2016, corresponents a peritacions efectuades els mesos d'abril i maig del 2016, em foren cotitzades Caixa Andorrana de Seguretat Social el mes d'octubre del 2016; no m'han cotitzat mai a la CASS ni l'import de 800 euros que he percebut mensualment des del novembre del 2009 i tampoc el quilometratge que forma part integrant del salari. Aquest desistiment prendrà efectes a partir d'avui mateix.

Els emplaço per tal que procedeixin a liquidar-me els meus havers laborals en el termini que fixa la Llei i, en tot cas, durant els cinc dies següents a la recepció d'aquesta carta."

Per carta del 24-04-2017, l'empresa li va contestar que els motius al·legats no existien i que considerava el desistiment com un abandó del lloc de treball.

El tribunal ha jutjat que :

- la relació entre les parts era exclusivament de naturalesa laboral,
- els 800.-euros que l'agent percebia mensualment fora de nòmina, malgrat no ser cotitzats, feien part de la retribució salarial fixa del treballador,
- quedava acreditada la causa de desistiment justificat previst per l'article 97.1 d) invocat pel demandant per existir un falsejament per part de l'empresa de les declaracions a la CASS,
- al trobar-se constituïda una de les causes de desistiment justificat invocades pel treballador, era innecessari analitzar la resta dels motius.

II.- La part empresarial s'alça en primer lloc en contra de la conclusió de què només existia una relació laboral i sosté substancialment que era difícil demostrar la realitat de la relació existent entre ella i el Sr. E.B.R., però que el fet de considerar que aquest darrer era sotmès als dictàmens de l'empresa que tenia un poder real i efectiu de direcció no és conforme a la realitat i que, al contrari ha quedat acreditat que el Sr. E.B.R. va actuar dins la companyia demandada amb una total i plena llibertat en la seva actuació i que la companyia va actuar sempre amb bona fe i va acceptar les seves condicions; que diferents extrems de la sentència no han valorat convenientment les proves ; que les relacions amb el Sr. E.B.R. tenien una part laboral i una part contractual com arrendament de serveis professionals i que la sentència no pren en compte que en determinats col·lectius existeix una dualitat, i és el cas del Sr. E.B.R. qui va voler pactar amb l'empresa d'una banda una relació laboral respecte a les tasques efectuades dins la companyia per la utilització dels programes GANVAM i AUDATEX, i realitzar en semi exclusivitat les funcions pericials pels seus sinistres, i d'altra banda, les tasques com a professional independent en la seva condició de tècnic titulat front de tercers ; que no comparteix la valoració feta de les testificals i de les declaracions jurades ni la de l'auditoria del 15-06-2017 i, finalment, que els indicis d'un únic vincle laboral que veu la sentència no són suficients ja que no són incompatibles amb la dualitat de relacions invocada per l'empresa.

En el seu escrit de contesta, l'empresa va invocar “la fictícia relació laboral” que l'unia al Sr. E.B.R. i continua sostenint l'existència d'una doble relació contractual per intentar justificar que els 800.-euros pagats des del 2009 a més del salari inicialment pactat de 1.789.-euros no correspondrien a cap salari i que per tant no s'havien de cotitzar i que es podien deixar de satisfer.

Però aquest plantejament no es pot admetre per dos tipus de raons.

En primer lloc perquè, com a empresa, la companyia ha d'assumir les conseqüències de la relació contractual que va acceptar i organitzar i no es podria tolerar que uns drets laborals es trobin vulnerats.

El dret laboral és essencialment un dret protector destinat a regular la relació de subordinació existent entre l'assalariat i l'empresari mitjançant la fixació dels seus respectius drets i obligacions. Per tant, el seu d'àmbit d'aplicació s'imposa quan les condicions reals de la prestació de treball establertes en autes determinen l'existència d'una relació laboral. Per tant, la pèrdua de protecció que comporta l'exclusió del dret laboral només pot correspondre a una interpretació estricta i a l'acreditació d'elements factuais clars i indiscutibles.

En segon lloc, perquè els elements recollits en les actuacions no han confirmat la seva versió sinó més aviat la de l'assalariat.

Hem recordat recentment com es podia caracteritzar una relació laboral i en particular el vincle de subordinació (TSJC 43/2017 del 30-05-2017).

En el nostre cas, la part empresarial sosté la coexistència d'una relació laboral, caracteritzada per l'existència d'un vincle de subordinació, i d'un contracte de prestació de serveis caracteritzat, justament, per la independència del prestador de serveis.

Es tracta de dos nocions incompatibles i s'ha d'estar d'acord amb el tribunal unipersonal que, per admetre una dualitat de relacions, cada una d'elles hauria de presentar una “substantivitat pròpia” i s'hauria de poder distingir clarament en tots els seus elements constitutius.

Tal supòsit no s'ha acreditat en autes i la distinció que fa l'empresa entre les tasques que s'haurien exercit dins de l'empresa i les de cara als tercers no és determinant perquè les tasques en qüestió són de la mateixa natura (el

peritatge de vehicles), es duen a terme en les mateixes condicions d'organització, i sempre pel compte de la companyia sigui pels seus assegurats sigui pels assegurats de companyies per les quals feia d'intermediari.

III.- Pel que a fa a les proves, era a l'empresa acreditar que s'havia pactat un contracte de prestació de serveis independent i paral·lel a la relació laboral, essent recordat que les parts no van formalitzar per escrit les seves relacions.

Si bé critica certs aspectes de la valoració de les proves per part del tribunal, la part apel·lant no aconsegueix rebatre l'extensa i encertada motivació del tribunal que el va portar a considerar que només existia una sola i única relació laboral sense cap contracte de servei.

De fet res diu sobre la manca total de prova sobre les factures que s'haurien pagat a l'empresa del Sr. E.B.R. ni fins i tot sobre l'existència de les mateixes (empresa i factures).

Quant a "l'auditoria" invocada i que el tribunal hauria mal interpretat (folis 221 224), fins i tot si s'estudia amb els annexes que l'acompanyen, es tracta només d'un document en el qual els comptables de X de Barcelona (censors jurats de comptes) han manifestat que els 800.-euros mensuals ressortien comptablement com a honoraris "complementaris al salari" que "segons manifesta la direcció de la companyia" correspondria a un servei addicional que el Sr. E.B.R. prestava des d'una empresa independent de la qual és titular real, però que no havia pogut verificar les factures en qüestió justament perquè, i sempre segons la companyia, el Sr. E.B.R. no les havia enviat mai. Finalment aquest document no aporta res sinó que confirma que els 800.-euros es pagaven mensualment sense que la companyia necessiti una factura de la suposada empresa del Sr. E.B.R. per fer-ho. Aquest element té una gran rellevància perquè el caràcter fix predeterminat i periòdic de la remuneració del treball efectuat és un criteri cabdal i constitutiu d'una relació laboral i justament des del 2009 els 800.-euros es pagaven mensualment amb els 1.789.-euros pactats al 2008.

Per tant, dit document no permet acreditar la versió de l'empresa, essent precisat que el fet que aquesta darrera empresa hagi decidit comptabilitzar aquest pagament mensual com a honoraris i no com a salari fix (el que pot

explicar que el referit pagament ressurt com a “honoraris” en els rebuts bancaris) no és suficient per impedir la qualificació de salari si s'ha fet en retribució d'un treball assalariat.

Pel que fa a les testificals, la valoració de les mateixes és correcta.

En efecte, la part defenent només va demanar la pràctica d'una testifical (Sr. B.) i de la confessió del demandant, tot i aportant tres declaracions jurades (de la Sra. M., de la Sra. R i del Sr. F.) mentre que la part agent, a més de la confessió del representant de la companyia (Sr. C.), va demanar la pràctica de sis testificals (entre les quals les dels Srs. M., F. i B.).

Ara bé, si l'aportació de les declaracions jurades escrites és pot admetre com a prova, considerem que quan és possible la pràctica d'una testifical judicial té *a priori* un valor probatori més fort, tota vegada que es desconeixen les condicions en les quals la declaració escrita es va establir, quan al contrari, la pràctica d'una testifical en seu judicial (de manera contradictòria, sota el control del jutge amb la possibilitat de repreguntar) ofereix més garanties, sobre tot quan, com és el cas, els que manifesten tenen o han tingut un vincle de dependència amb la part interessada.

Aquesta realitat té la seva importància en el present cas on, malgrat la part apel·lant no ho admet, existeix una contradicció en les manifestacions de la Sra. M. entre la seva declaració jurada que quadra amb la versió sostinguda per la companyia i la testifical judicial que al contrari avala la versió del demandant.

Aquesta senyora va ser directora general adjunta de la companyia entre l'any 2008 i l'any 2013, i mentre que en la declaració jurada es refereix clarament a uns arrendaments de serveis professionals per a explicar el pagament de l'import mensual de 800.-euros, davant del batlle va confirmar l'increment de 800.-euros del salari fix que havia passat al total de 2.589 euros.

D'altra banda, va confirmar que el Sr. E.B.R. era el perit intern de la companyia a qui havia derivat les tasques del perit extern pel que fa als vehicles; que s'havia organitzat la seva feina amb flexibilitat per les tasques pròpies de la mateixa i que a ella li havia semblat adequat, però que acomplia la seva tasca de redacció a la oficina; que li havia assignat una auxiliar administrativa. Va indicar que ignorava si el Sr. E.B.R. treballava per compte propi (quan, al nostre parer, no hauria pogut ignorar tal extrem si hagués

correspost a la realitat) i, per acabar, que s'havien pactat comissions per objectius.

En aquestes condicions és amb bon criteri que el tribunal ha preferit les explicacions donades pel testimoni en seu judicial sobretot que corresponen a les altres recollides durant el judici com :

- la Sra. S, qui va ser l'auxiliar administrativa del Sr. E.B.R. de desembre del 2009 fins al maig del 2016 i que va indicar que feia els informes a l'oficina, que tenia en principi el mateix horari que els altres treballadors i que mai havia treballat per compte propi sinó per A seguint els directius del departament de sinistres i del cap de personal, i sotmetent a aprovació les dates de les vacances,

- la Sra. R.D., qui ha treballat al departament comptable fins al final del 2009, i qui va indicar que el Sr. E.B.R. era el perit intern al qual s'havien derivat les tasques del perit extern, i que com la resta dels treballadors tenia un horari laboral encara que passava hores a fora pels peritatges però que feia la redacció a l'oficina. Va indicar també que se li pagava mensualment les comissions per representacions, que al novembre del 2009 se li havia augmentat el salari sense saber si era en 800.-euros i que mai havia treballat per compte propi sinó per A,

- el Sr. B., comptable fins al setembre del 2016, qui va indicar que el Sr. E.B.R. estava molt a fora però redactava a l'oficina i que cada mes se li demanava els dies de feina que havia faltat per a que fossin descomptats de la nòmina. Va manifestar també que des del novembre del 2009 cobrava a més del salari fix de 1.789.-euros l'import de 800.-euros també com a salari fix, més comissions variables en relació a la facturació de peritatges de companyies estrangeres, més el quilometratge. Va confirmar que els 800.-euros no es cotitzaven. També va confirmar que a un cert moment el Sr. C. li havia dit de no pagar més els 800.-euros i a partir del setembre del 2016 de no pagar més les comissions variables.

A preguntes de la part defenent, va precisar que el Sr. E.B.R. havia deixat de firmar els butlletins de salari a partir del mes de juliol del 2016. No va confirmar que el mateix hauria sigut conscient de que els 800.-euros eren en concepte d'honoraris i que és el Sr. E.B.R. que hauria volgut que no s'incorporessin a la paga. Va confirmar, però, que a nivell comptable, es feien constar com a serveis externs professionals.

- El Sr. F., que va substituir al Sr. B. a partir de l'octubre del 2016, va confirmar les manifestacions d'aquest darrer sobre la composició del salari i el fet de descomptar els dies d'absència declarats. També va indicar que s'havia donat l'ordre de deixar de pagar les comissions per representació i “creu recordar” que se li va dir de no pagar la nòmina de març del 2017 i que, després d'haver pagat els 1.789.-euros, no es van pagar el 800.-euros.

Quant a la confessió que es va practicar en la persona del Sr. C., en ressort clarament que, del seu punt de vista, els 800.-euros no corresponien a un salari sinó a uns honoraris pactats *“per la confiança i per motiu que hi havia molta feina”* i que quan es va assabentar que el Sr. E.B.R. cobrava a més comissions va mostrar la seva disconformitat.

Admet que a partir del juliol del 2016 es va decidir no pagar més factures de representacions i a partir del juny del 2016 cap altra comissió, malgrat les queixes de l'interessat. També admet que va donar l'ordre de paralitzar el pagament d'abril perquè era posterior al comiat i que és el 06 d'aquest mes que es van pagar els 1.789 però no els 800.-euros.

Finalment va manifestar que desconeixia quina era l'empresa del Sr. E.B.R.

Totes aquestes manifestacions, valorades en el seu conjunt i seguint les normes de la sana crítica només poden portar a confirmar la versió del demandant i a desvirtuar la de la companyia.

Per tant, a partir del moment on es considera una relació laboral regint la totalitat de les relacions de treball desenvolupades entre les parts des de l'inici, no podia la companyia exonerar-se del compliment escrupolós de la legislació laboral.

IV.- Justament, el segon aspecte del recurs és relatiu al caràcter justificat del desistiment. Argumenta de manera general que certament, al final se li va retenir les quantitats que percebia amb desconeixement de la Direcció, per facturar directament a empreses fora dels pactes que res tenien amb la Direcció, que en cap moment acredita que va autoritzar a fer les esmentades factures, però malgrat tot, quedava pendent d'una negociació que ha quedat demostrat que es va iniciar a la fi de continuar la relació de forma exclusiva com arrendament de serveis, i en tot cas pendent de la

quitança que s'havia de facilitar al mateix un cop finalitzat el període de preavís ; que el Sr. E.B.R., actuant amb mala fe i de forma totalment premeditada, va aprofitar el període de preavís de l'acomiadament per obtenir una molt major indemnització però que si no es va cotitzar la quantitat de 800 € a la CASS va ésser perquè així ho va voler expressament el Sr. E.B.R.; que el Sr. E.B.R. era obligat a revisar de forma acurada les nòmines i no és creïble que no comprovava els butlletins de salari ni els imports percebuts mensualment ; que en virtut dels principis "Iura Novit Curia" i "da mihi factum dabo tibi ius" el tribunal podia aplicar la doctrina de la immediatesa relativa malgrat no ésser al·legada per aquesta part i que durant tots aquests anys i des del primer dia, el Sr. E.B.R. podia haver reclamat que se li cotitzes aquesta quantitat i incloure-la en la nòmina, i no pot al·legar desconeixement. En darrer lloc, sosté que ningú pot al·legar la seva culpa o malaptesa al seu favor.

Però el pla premeditat de l'empleat denunciat per l'empresa no queda acreditat. Al contrari, com ho hem detallat en el primer Fonament, el mateix va adreçar tres correus a la companyia invocant clarament el seu posicionament relatiu a l'aplicació de la legislació laboral i els mateixos no van rebre cap resposta, el que correspon difícilment a un parany ordit per l'assalariat al perjudici de la companyia d'assegurances per la qual treballava des de 8 anys.

En relació al fet que el Sr. E.B.R. no s'hagi preocupat de si es declarava i cotitzava a la CASS tot el seu salari, sempre ha indicat que ho havia descobert al moment de finalitzar la relació i no hem trobat en les actuacions cap element per contradir-ho.

En tot cas, sense cap altre element exterior de prova (que no constitueix el fet que té un nivell universitari i coneixements de la legislació) aquesta manca de reacció no es pot interpretar com una prova de que no es tractes de cap salari o de que havia acceptat la situació i encara menys que l'havia volgut.

Pel que fa a la doctrina de immediatesa relativa com a la dels actes propis, el propi tribunal les va introduir en el debat puix va motivar que :

"no podem acceptar d'aplicació la doctrina dels actes propis, així com tampoc la noció d'immediatesa relativa –d'altra banda no invocada-, ja que "Tal supòsit es pot donar sempre que es tracti de drets dels quals el treballador té la lliure disposició

però no pot permetre encobrir una vulneració continuada d'uns drets laborals” (STSJ civ. 20-717, TSJC 122-17).“.

Hem de confirmar aquest plantejament i repetir que, en tot cas, no existeix cap element per afirmar ni que aquesta situació era el fruit de la voluntat del Sr. E.B.R. ni que l'empleat s'havia adonat abans d'aquesta manca de declaració.

Així les coses, el fet de no declarar ni cotitzar els 800.-euros mensuals no correspon a cap error involuntari sinó a una pràctica continua i assumida per l'empresa i és amb bon criteri que el tribunal unipersonal ha considerat que encaixava en la definició de l'article 97.1 d) ja que tal manera de fer atempta a uns drets essencials de l'assalariat i justifica de posar fi a la relació laboral.

Per tant, no existeix cap explicació acceptable per no haver declarat el referit import durant varis anys i és de manera ajustada a dret que el tribunal ha considerat el desistiment com justificat i ha donat lloc a la indemnització corresponent.

V.- Afegeix la part recurrent que també haurien de caure la resta de motius de desistiment arguint que les quantitats que considerava com representació havien deixat d'abonar-se al juny del 2016, pendents de la negociació final entre les parts i el mateix amb els 800.-euros d'honoraris que la companyia no tenia perquè abonar en el període de preavis, però que es va retenir per reclamar les factures o buscar una solució a la situació creada pel mateix Sr. E.B.R., i que les qüestions ara plantejades, s'haurien d'haver dirimit en la discussió de la quitança, un cop finalitzat el període de preavis, durant el qual estava prevista la negociació d'una nova relació amb el Sr. E.B.R.

Però no estem parlant de negociacions entre parts en una situació teòrica i jurídica d'igualtat sinó en el marc d'una relació laboral implicant l'aplicació dels manaments del Codi de relacions laborals que són imperatius i constitueixen per principi uns mínims irrenunciables de compliment obligatori per a treballadors i empresaris.

Malgrat el tribunal no s'hagi pronunciat al respecte, hem de dir que fins al final del període de preavis l'empresa era obligada a respectar totes les seves obligacions laborals, entre elles l'obligació essencial de pagar

íntegrament a la data prevista el salari pactat, i no es pot acceptar la seva decisió de no fer-ho per raó d'una negociació entre les parts.

Es tracta per tant a la vegada d'una falta de pagament i d'un incompliment greu del contracte que permeten justificar el desistiment.

VI.- Finalment, en relació a la seva demanda reconvencional, sosté que el fet d'abandonar l'empresa sense cap avís previ, deixant una gran quantitat de feina acumulada i amb l'obligació de contractar un nou perit, quan encara no estava previst, donat que es pensava que es podria continuar amb el Sr. E.B.R., li va ocasionar perjudicis al trobar-se en una situació no esperada.

Però a partir del moment on existeix una causa de desistiment justificat, el mateix té, per definició, com a objecte de rescindir unilateralment i sense preavís el contracte de treball, de tal manera que l'assalariat es troba immediatament alliberat de les seves obligacions, entre elles l'obligació de romandre a disposició de l'empresa per executar la tasca pactada.

Per consegüent, cap responsabilitat es pot atribuir al Sr. E.B.R.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

VII.- Pel que fa a la demanda de la part apel·lada que es condemni expressament a la companyia A SA a declarar i cotitzar les cotitzacions pendents de l'import de 800.-euros dels darrers 5 anys abans de la interposició de la demanda, és cert que el tribunal ha jutjat *infra petita* puix no s'ha pronunciat sobre aquesta petició formulada en la demanda.

No obstant això, en no haver recorregut aquest punt la part agent, no es pot modificar la sentència d'instància en base al recurs de la part defenent i demandant reconvencional ja que el mateix no impugna aquest aspecte de la sentència.

VIII.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la confirmació de la condemna de la recurrent al pagament de les costes judicials de primera instància. El mateix principi determina la seva condemna a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la societat A, SA, contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 03-04-2018 que confirmen íntegrament;

IMPOSAR a la mateixa les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.